

РЕШЕНИЕ

№ 6736

гр. София, 06.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Ина Бр. Маринова

при участието на секретаря Мария Б. Тошева
като разгледа докладваното от Ина Бр. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20241100507504 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 7838 от 29.04.2024 г., постановено по гр. д. № 29432/2023 г. по описа на СРС, 140-ти състав, ответникът ЗК „Л.И.” АД е осъден да заплати на ищцата В. Г. П. на основание чл. 432, ал. 1 КЗ сумата от 1 061,45 лв. за вреди, причинени в резултат на настъпилото на 27.01.2023 г. ПТП /при допуснатата очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението на СРС досежно датата на процесното ПТП – вместо дата 27.01.2023 г. е посочена дата 26.10.2021 г./ в гр. София ПТП, на л. а. „Тойота“ Рав 4 с рег. № СВ****ВТ, собственост на ищцата, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлена исковата претенция за горницата от 1 061,45 лв. до пълния предявен размер от 2 126,13 лв., като неоснователна.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението в частта, с която предявеният иск е отхвърлен, е подадена въззивна жалба от ищцата В. Г. П. с излагане на съображения за неправилност на първоинстанционното решение. Посочва се, че дължимото застрахователно обезщетение следва да се определи по средни пазарни цени за части и труд към датата на произшествието, а не по средни пазарни стойности на алтернативни части, както неправилно е приел първоинстанционният съд. Моли се съдът да отмени решението в отхвърлителната част и да уважи предявеният иск изцяло. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника

ЗК „Л.И.” АД, в който е изразено становище за нейната неоснователност. Моли се съдът да отхвърли въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част. Претендират се разноски.

Решението в частта, с която ЗК „Л.И.” АД е осъдено да заплати на В. Г. П. на основание чл. 432, ал. 1 КЗ сумата от 1 061,45 лв. за вреди, причинени в резултат на настъпилото на 27.01.2023 г. ПТП /при допусната очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението на СРС досежно датата на процесното ПТП – вместо дата 27.01.2023 г. е посочена дата 26.10.2021 г./ в гр. София ПТП, на л. а. „Тойота“ Рав 4 с рег. № СВ****ВТ, собственост на ищцата, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, като необжалвано от ответника /въззиваем/ е влязло в законна сила.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от легитимирана страна, поради което същата е допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

След извършена служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

По правилността на решението въззивният съд намира следното:

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ в случаите, в които причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност”, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице по чл. 432, ал.1 от КЗ, изисква установяването на следните материалноправни предпоставки: застрахован при ответника водач виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които са в пряка причинно- следствена връзка с противоправното поведение на застрахования; наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквентата и ответника застраховател. В доказателствена тежест на ищеца е да установи посочените предпоставки, освен вината на прекия причинител, която на основание чл. 45, ал. 2 от ЗЗД се предполага. Ответникът следва да докаже, че е заплатил предявеното парично вземане.

Между страните във въззивното производство не се спори, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 27.01.2023 г., около 10:25 ч. товарен автомобил

„Мерцедес“, модел „Атего“ с рег. № СВ **** РХ се движил по бул. „Цар Борис III“ и на кръстовището с бул. „Никола Петков“ предприел маневра за преминаване през кръстовището на червен забранителен сигнал на светофарната уредба, при която реализирал ПТП с идващия от дясната му страна лек автомобил „Тойота“, модел „Рав 4“ с рег. № СА **** ВТ; че вследствие на настъпилото ПТП на л. а. „Тойота“, модел „Рав 4“ са били нанесени имуществени увреждания, както и че към момента на настъпване на процесното ПТП между ответника и водача на л. а. „Мерцедес“, модел „Атего“ с рег. № СВ **** РХ е бил сключен в а л и д е н договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Спорен пред настоящата инстанция е въпросът за размера на дължимото обезщетение.

Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. По силата на разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, а съгласно ал. 2 на същата норма – за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. При предявена по съдебен ред претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи същото по действителната стойност на вредата към момента на осъществяване на застрахователното събитие, т. е. по пазарната цена на същата като ползва заключение на вещо лице. Същевременно стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти.

Във връзка с горното въззивната инстанция счита, че размерът на обезщетението следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП. В настоящия случай от приетото и неоспорено от страните заключение на САТЕ, което настоящата инстанция на основание чл. 202 ГПК изцяло кредитира, се установява, че размерът на вредите, определен по средни пазарни цени към момента на настъпване на процесното ПТП, а именно 27.01.2023 г., е 3 058,97 лв. Настоящият състав намира, че стойността, необходима за възстановяване на възникналите вследствие на процесното ПТП увреждания по л. а. „Тойота“, модел „Рав 4“ с рег. № СА **** ВТ, изчислена по средни пазарни стойности на алтернативни части, не следва да се цени като меродавна. Това е така, защото цел на застрахователното обезщетение е привеждането на автомобила в състояние, аналогично на това, което е било преди произшествието, а това включва и използването на оригинални резервни части, т. е. такива, които са били използвани за направата му, при неговото възстановяване. В тази връзка следва да се посочи, че сума, изчислена на база

средни пазарни цени на алтернативни части, не би онагледила средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като би била съобразена само с цените от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд. В конкретиката на казуса, като съобразява изготвеното от вещото лице заключение по САТЕ, въззивният съд намира, че исковата претенция е изцяло основателна. В настоящия случай ответникът дължи на ищеца сумата от 3 058,97 лв., която сума представлява стойността на ремонта, необходим за възстановяване на увредения автомобил, собственост на ищцата. С извънсъдебното плащане ответникът е погасил част от задължението си, а именно сумата от 932,84 лв., поради което е останал задължен за разликата от 2 126,13 лв., какъвто е и размерът на исковата претенция. Поради изложеното, въззивният съд намира, че предявеният иск е доказан по основание и размер. Ето защо, обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която предявеният иск е отхвърлен, като същият се уважи за горницата от 1 061,45 лв. до пълния предявен размер от 2 126,13 лв.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски се дължат на ищцата.

В исковото производство ищцата е заплатила държавна такса в размер на 85,05 лв. и депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 150 лв. Претендира е и адвокатско възнаграждение в размер на 615 лв. с ДДС. Доколкото предявеният иск е уважен изцяло, то на ищцата се дължи общият размер на разноските в исковото производство, който възлиза на сумата от 850,05 лв. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от още 425,68 лв.

Тъй като предявеният искът е изцяло уважен, на ответника разноски не се дължат. Ето защо, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която ищцата е осъдена да заплати на ответника ЗК „Л.И.“ АД сумата от 150,22 лв., разноски в исковото производство.

Във въззивното производство въззивницата е заплатила държавна такса в размер на 25 лв. Претендира е и адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с ДДС. Съдът намира своевременно направеното от страна на въззиваемия възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за неоснователно, тъй като действително делото не се отличава с фактическа и правна сложност, но независимо от това, заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с ДДС не е прекомерно при съобразяване на обстоятелството, че се касае до заплащане на квалифициран труд за предоставяне на правни услуги, характеризиращи се със съществена подготовка за осигуряване на защита по делото. Отделно от изложеното, не бива да се пренебрегва и обстоятелството, че предявеният иск е изцяло уважен, което води до извод, че процесуалният представител на ищцата е организиран и осигурил в пълнота ефективна защита на правата и законните интереси на своята доверителка. Поради изложеното въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивницата сумата в размер на 505 лв., представляваща разноски за въззивната инстанция.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7838 от 29.04.2024 г., постановено по гр. д. № 29432/2023 г. по описа на СРС, 140-ти състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от В. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. „Младост“ 3, бл. **** срещу ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за сумата над 1 061,45 лв. до пълния предявен размер от 2 126,13 лв. за вреди, причинени в резултат на настъпилото на 27.01.2023 г. ПТП /при допусната очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението на СРС досежно датата на процесното ПТП – вместо дата 27.01.2023 г. е посочена дата 26.10.2021 г./ в гр. София ПТП, на л. а. „Тойота“ Рав 4 с рег. № СВ****ВТ, собственост на ищцата, както и **в частта**, с която В. Г. П. е осъдена да заплати на ЗК „Л.И.“ АД на основание чл. 78, ал.3 и ал. 8 ГПК сумата от 150,22 лв., разноски по производството, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ответника ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на ищцата В. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. „Младост“ 3, бл. **** на основание чл. 432, ал. 1 КЗ сумата над 1 061,45 лв. до пълния предявен размер от 2 126,13 лв., представляваща обезщетение за вреди, причинени на л. а. „Тойота“, модел „Рав 4“, рег. № СВ****ВТ, собственост на ищцата, в резултат на настъпило на 27.01.2023 г. в гр. София ПТП по вина на водача на товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Атего“, рег. № СВ **** РХ със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на В. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. „Младост“ 3, бл. **** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от още 425,68 лв., представляваща разноски в исковото производство, както и сумата от 505 лв., представляваща разноски за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____